



Arrest

**nr. 144 722 van 30 april 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gelet op arrest nr. 139 971 van 27 februari 2015 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 20 maart 2015 om 13 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 15.02.2013 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

De aangehaalde elementen (art. 3 EVRM, art. 1 Verdrag van New York, art. 8 EVRM, onmogelijkheid om terug te keren en de elementen met betrekking tot de integratie) werden reeds behandeld in de vorige beslissing d.d. 07.01.2013 - aan betrokkene betekend op 30.01.2013 - inzake de aanvraag art. 9bis, ingediend op 26.04.2012 bij de gemeente Genk. Deze elementen kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.“

1.3. Op 4 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

*In uitvoering van de beslissing van B.N. , Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
(...)*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980.

x 1° hij in het Rijk verbleeft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort/en/of geldig visum.

X Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

0 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.01.2013, aan betrokkene betekend op 30.01.2013.

Inreisverboden

X In uitvoering van artikel 74/11. §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve merkt de Raad op dat indien het verzoekschrift geen uiteenzetting van middelen bevat in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het bijgevolg kennelijk onontvankelijk is (cf. RvS 16 maart 2009, nr. 191.463).

Er wordt geen middel ontwikkeld tegen de tweede bestreden beslissing. Het betoog ter ondersteuning van de opgeworpen middelen is duidelijk exclusief gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Derhalve is het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

2.2. In zoverre de raadsvrouw van de verzoekende partij ter terechtzitting van 20 maart 2015 aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten één en ondeelbaar is, waardoor bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs indien geen afzonderlijke middelen worden opgeworpen, ook het inreisverbod wordt aangevochten, gaat zij voorbij aan de vaststellingen onder punt 2.1. waarbij gesteld wordt dat ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 4 april 2013, geen middelen werden ontwikkeld, zodat het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

2.3. Voorts wijst de Raad ambtshalve op wat volgt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De verzoekende partij heeft in haar verzoekschrift geen enkel middel ontwikkeld ten aanzien van de beslissing van 4 april 2013 tot het opleggen van een inreisverbod, waardoor het beroep voor wat deze beslissing betreft onontvankelijk is. Rekening houdend met het gegeven dat het beroep gericht tegen de beslissing tot het afleveren van het inreisverbod, gelet op het gebrek aan een middel, onontvankelijk is en de beroepstermijn om een eventueel nieuw annulatieberoep in te stellen reeds is verstreken, dient te worden vastgesteld dat deze beslissing hierdoor definitief is geworden.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

Artikel 74/11, §3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de

vreemdelingenwet en nu artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval trad het inreisverbod dat verzoekende partij werd opgelegd in werking op 16 april 2013. Dit inreisverbod is thans definitief. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk. Het blijkt dan ook dat de verzoekende partij onder de gelding valt van een inreisverbod van drie jaren dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Nu de gelding van het aan de verzoekende partij betekende inreisverbod van drie jaren verhindert dat haar een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt toegekend, rijst de vraag naar het nuttig effect een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Immers mag de verwerende partij, ingeval van een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing van 4 april 2013 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod (drie jaar) verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet), *quod non*, en haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Ter terechtzitting van 20 maart 2015 stelt de raadsvrouw van de verzoekende partij dat in de hiërarchie der rechtsnormen artikel 74 met betrekking tot het inreisverbod niet hoger staat dan artikel 9bis van de vreemdelingenwet en stelt zij zich de vraag naar de wettelijke basis om artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet in overweging te nemen omwille van een lopend inreisverbod. Zij vervolgt dat de verwerende partij verwijst naar artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet, doch dat dit artikel betrekking heeft op derdelanders die geen recht op verblijf hebben. Zij meent dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogelijk is vanuit onwettig verblijf en dat artikel 74/12 van de vreemdelingenwet geen beletsel vormt voor een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De raadsvrouw van de verzoekende partij meent dat er een onredelijk verschil is in behandeling tussen de aanvragen op grond van artikel 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, waarbij deze wel in overweging kunnen genomen worden op het ogenblik dat een vreemdeling onderhevig is aan een inreisverbod en de aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij de aanvragen niet in overweging genomen worden in dezelfde omstandigheid.

De raadsvrouw kan in dit betoog niet worden gevolgd. Vooreerst is niet duidelijk op welke wijze het feit dat artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op derdelanders die geen recht hebben op verblijf, afbreuk doet aan de voormelde vaststellingen. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij een derdelander is die geen recht op verblijf kan laten gelden. Voorts gaat het stellen dat in de hiërarchie der rechtsnormen artikel 74 met betrekking tot het inreisverbod niet hoger staat dan artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogelijk is vanuit onwettig verblijf en dat artikel 74/12 van de vreemdelingenwet geen beletsel vormt voor een dergelijke aanvraag, voorbij aan wat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet, met name dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden

opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling. De mogelijkheid om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet toe te kennen aan een persoon die onderworpen is aan een (definitief) inreisverbod dat hem betekend werd en waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, zou overigens een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zo niet wordt elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet ontnomen.

Waar de raadsvrouw van de verzoekende partij meent dat er een onredelijk verschil is in behandeling tussen de aanvragen op grond van artikel 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet, waarbij deze wel in overweging kunnen genomen worden op het ogenblik dat een vreemdeling onderhevig is aan een inreisverbod en de aanvragen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, waarbij de aanvragen niet in overweging worden genomen in dezelfde omstandigheid, stelt de Raad vast dat de raadsvrouw van de verzoekende partij niet met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. De raadsvrouw van de verzoekende partij maakt ter terechtzitting geenszins aannemelijk op welke wijze de aanvragen op grond van artikel 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet, die aanvragen betreffen tot het toekennen van een recht op verblijf, kunnen vergeleken worden met de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet waardoor een gelijke behandeling tot het in overweging nemen van aanvragen terwijl een vreemdeling onder een definitief, niet opgeheven of opgeschort inreisverbod staat zou vereist zijn.

In zoverre de raadsvrouw van de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet net kan worden ingediend in België in buitengewone omstandigheden en dat ook de situatie van het onderhevig zijn aan een inreisverbod een buitengewone omstandigheid uitmaakt, kan zijn niet gevolgd worden. Zij gaat er met een dergelijke argumentatie immers aan voorbij dat een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in buitengewone omstandigheden kan ingediend worden in België en dat het onder definitief inreisverbod staan net betekent dat het de verzoekende partij verboden is om zich te bevinden op het Belgische grondgebied, waardoor geen aanvraag kan ingediend worden in België.

Gelet op de hoger besproken onmogelijkheid om tijdens de geldingsduur van het inreisverbod een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet toe te kennen waardoor ook na een gebeurlijke vernietiging de aanvraag opnieuw onontvankelijk moet worden verklaard, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans geen voordeel kan halen uit de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de door haar gevorderde vernietiging haar in de hierboven besproken omstandigheden tot voordeel kan strekken.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER